

Sygn. akt IV CSK 381/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa L. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowo-Akcyjnej w L.

przeciwko Spółdzielni Budowlano - Mieszkaniowej [...] w L.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka L. [...] spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w L. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 lutego 2014 r., wydanego w sprawie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powołując się na:

„1. jej oczywistą zasadność w zakresie zarzutów zawartych w punktach II i III.1 – z uwagi na to, że nie powinno się zobowiązywać do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu własności lokalu, który jest niesamodzielny i z którego odrębną własnością jest związany ułamek w wysokości niezgodnej z UoWL, a nadto Sąd ustalając substancję lokalu podlegającego „przekształceniu” i jego samodzielność winien zawsze bazować na stosownej opinii biegłego;

2. występowanie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na konieczności odpowiedzi na pytanie, czy zobowiązując pozwaną spółdzielnię mieszkaniową do złożenia oświadczenia woli, którego przedmiotem jest przeniesienie własności lokalu, sąd orzekający na podstawie art. 17¹⁴ ust. 1 UoSM:

- może określić skład lokalu w oparciu o stan historyczny, nieuwzględniający późniejszej przebudowy lokalu?
- powinien się kierować kryterium tożsamości powierzchni określonej w przydziale z powierzchnią przydzielanego lokalu, czy też powinien kierować się przede wszystkim kryterium tożsamości lokalu?
- może zobowiązać do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu własności dwóch lokali, mimo że przydział opiewał wcześniej na jeden lokal, a nadto prowadzona była dla spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu jedna księga wieczysta?”

W odpowiedzi na skargę pozwana Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa „[...]” w L. wniosła o odrzucenie skargi albo o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, skarżąca nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do przytoczenia podstaw skargi oraz ich uzasadnienia. Jak to wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało powiedziane, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne funkcje i nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Powódka całkowicie pominęła aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, co oznaczało niewykazanie oczywistej zasadności skargi, będącej kategorią zasadniczo różną od zasadności, która tego kwalifikowanego charakteru nie posiada.

Niewykazana pozostała również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skuteczność powołania tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania wiąże się z koniecznością sformułowania określonego problemu prawnego, który

miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Kwestie przedstawione przez skarżącą nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione w skardze pytania oraz uzupełniające je wywody świadczą jedynie o wątpliwościach skarżącej, co do trafności rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, nie zaś o wystąpieniu w sprawie istotnych, abstrakcyjnych problemów prawnych, które budziłyby poważne wątpliwości i wymagały rozwiązania przez Sąd Najwyższy. Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przesłanki zostało ujęte w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw kasacyjnych i pozbawione jest wymaganej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania, że przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. rzeczywiście wystąpiła. Przedstawione przez skarżącą wątpliwości dają się usunąć w drodze zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym, nie stanowią zatem przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania.

Wobec niestwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.